

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ' εφεξής εκπαιδευτικόν περιοδικόν σύγγραμμα, αληθείς μαθησίων εις την χώραν ημών ύπερβολικά και υπό του Οίκου της Παιδείας Κωνσταντινουπόλεως, ως ανάγνωσμα ερωσίων και χρησιμώτατον εις τους παίδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ	
Εξωτερικὸς	Εξωτερικὸς
Ἔτησίαν 8ρ. 16.—	Ἔτησίαν 5ρ. 20.—
Ἐξαμήνιος 8,50	Ἐξαμήνιος 10,50
Τριμήνιος 4,50	Τριμήνιος 5,50

Ἡ συνδρομὴ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἑκάστοτος μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ: 1879
 ΙΑΡΥΤΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΚΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
 Ἐσωτερικὴν. Λεπ. 40. Ἐξωτερικὴν. Λεπ. 45
 Φέλλα παρουσιάζονται ἑκάστης Λεπ. 40
 ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
 Ὁδὸς Παρισίων ἐσ. 28, κατὰ τὸ Βασιλικόν

Περίοδος Β'. — Τόμος 27ος.

Ἐν Ἀθήναις, 6 Ἰουνίου 1920

Ἔτος 42ον. — Ἀριθ. 27

Ο ΜΕΓΑΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ [ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

A.

Ἦταν ἓνα παιδί που τό φώναζαν Ἀλέκο και τό ἔγραφαν Ἀλέξανδρο.

— Μά πῶς με λένε; ρωτοῦσε Ἀλέκο ἢ Ἀλέξανδρο;

— Ἀλέξανδρος εἶναι τό ἐπίσημό σου ὄνομα, τοῦ ἀπαντοῦσαν.

Ἄλλὰ χαιδευτικά σέ λέμε Ἀλέκο.

— Ὡστε ἔχω τό ὄνομα τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου;

— Βεβαίωτατα!

τό ἴδιο.

— Πολύ καλά λοιπόν! Θά γίνω μ' ἐγώ στρατηγός, ἀρχιστράτηγος, κατὰκτητής, Μέγας Ἀλέξανδρος!

Ἔτσι ὁ μικρός Ἀλέκος, ἐπειδὴ εἶχε τόνομα, δέν ὄνειρευόταν παρά στρατούς, πολέμους, μάχες, νίκες, θριάμβους. Καί τὰ παιχνίδια του δέν ἦταν παρά σπαθιά, τουφέκια, σπηρούνια, πιστόλια, κανόνια, στρατιωτικὲς στολὲς και μολυβένιοι στρατιῶτες.

Μιά μέρα ὅμως σκέφθηκε πῶς ἦταν πιά καιρός νάποκτήσῃ και στρατιῶτες ἀληθινούς. Φόρσε λοιπόν τὴ στρατιωτικὴ του στολή, — πανταλονάκι προσκόπου, ζιπουνάκι μ' ἐπωμίδες ἀπὸ χρυσοχάρτο, πηλίκιο μὲ γαλόνια και μὲ λοφίο ἀπὸ ξεσκονιστήρι, — κρέμασε στό πλευρό του ἓνα γιαταγάκι και μιά φούντα, πέρασε στό ζουνάρι του μιά φευτοπιστόλα και βγήκε νά στρατολογήσῃ. — Ἄλλὰ τί ἀπόκαμε, θά σᾶς πῶ μεθεῶριο.

ΔΕΥΤΕΡΗ ΠΑΤΡΙΔΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ τοῦ JULES VERNE

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η' (Συνέχεια)

— Μοῦ φαίνεται πῶς πρῶτα θάλθῃ ἡ δική σου σειρά, εἶπε ὁ Τζάκ, κοιτάζοντας τὸν ἀδελφὸ του και τὴν Ἄννα. Ὅσο γιὰ μένα, νομίζω ὅτι ἡ φύσις μ' ἔπλασε γιὰ νά εἶμαι θεός... ὁ καλύτερος θεός τοῦ κόσμου... θεός τῆς Νέας Ἑλβετίας!.. Μ' ἄς τέρψουμε αὐτά, ἀφοῦ σήμερα δέν πρόκειται νά φερῶμε τὸ φράκο μας γιὰ νά κάμε σέ κανένα γάμο. Πρόκειται μόνο νά κάμουμε μιά ἀναγνώριση πίσω ἀπ' αὐτὸ τὸν τοίχο.

— Νομίζω, εἶπε τότε ἡ κυρία Οὐόλστων, ὅτι ἡ κυρία Ζερμάττ, ἡ Ἄννα κι' ἐγώ θά κάμουμε καλύτερα νά μείνουμε δῶ. Ἡ ἐκδρομὴ σας θά εἶναι πολὺ κούρατική, ἀν παραταθῇ ὡς τὸ βράδυ. Ἡ ἀκρογιαλιά αὐτὴ εἶναι ὡς διόλου ἔρημη και δέν φοβοῦμαστε καμμία κακὴ ἐπίσκεψη. Ἐπειτα, σέ κάθε στιγμή, θά μᾶς ἦτα, εὐκολο νά ξαναμποῦμε στήν πινάσσα. Ἔτσι και σὰς, ἀφοῦ θά ξέρετε πῶς σᾶς περιμένουμε δῶ, θά προσπαθήσετε νά γυρίσετε ὅσο το δυνατὸ γρηγορώτερα.

— Ναι, ἀποκρίθηκε ὁ κ. Ζερμάττ, κι' ἐγώ νομίζω πῶς στήν ἀκρογιαλιά αὐτὴ δέν ἔχετε κανένα φόβο. Ἄλλὰ τί νά σᾶς πῶ! Δέν θά ἦμουν πολὺ ἥσυχος ἀν σᾶς ἄφαινα μονάχες.

— Τότε μένω κι' ἐγώ! ἐπρότεινε ὁ Ἐρνέστος.

— Νά γοι φώναξε φαιδρὰ ὁ Τζάκ. Ὁ σοφός μας προτιμᾷ νά μείνῃ ἐδῶ, γιὰ... νά ριχθῇ μὲ τὰ μούτρα σέ κανένα βιβλίο. Στοιχηματικῶς πῶς θάχωσε στίς τσέπες του ἑναῖδιό... Ἐκτός ἀν πῆρε μεγάλα βιβλία και τὰκρυψε σὸ ἀμπάρι τῆς πινάσσας... Ἄς εἶναι, ἄς μείνῃ. Μὲ τὴ συμφωνία ὅμως νά ἔλθῃ μαζί μας ἡ Ἄννα...

— Κ' ἡ κυρία Οὐόλστων, κι' ἡ μητέρα σου ἐπίσης, ἐπρόθεσε ὁ κ. Ζερμάττ. Σκέφθηκε πῶς αὐτὸ εἶναι τὸ καλύτερο. Κι' ὅπου κουρασθῶν, ἄς σταματήσουν.

ΧΡΗΜΑΤΙΚΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Αγαπητοί μου,

ΑΘΩΣ είδατε στο προηγούμενο φύλλο, οι «Φοιτηταί» μου πήσαν το βραβείο του 'Αδερωφείου. Δεν τους είχα υποβάλει, γιατί στην Διαγωνισμό αυτόν, από πέρου νομίζω, δεν υποβάλλονται έργα χωριστά, άλλα κάθε ελληνικό έργο, που θα παιχθί 'ς ένα οποιοδήποτε αθηναϊκό θέατρο, συμμετέχει αυτοδικαίως» δηλαδή θέλωντας και μή. Μιά επιτροπή από τρεις κριτές, που τη διορίζει το Συμβούλιο του 'Ωδείου 'Αθηνών, είναι υποχρεωμένη να ιδή όλα τα έργα που θα παιχθούν στο διάστημα ενός χρόνου και κατόπι να βραβεύση όποιον κρίνη καλύτερο. 'Ετσι φέτος κρήθηκαν άξιοι του βραβείου οι «Φοιτηταί» μου.

Πρέπει τώρα να σας εξομολογηθώ, ότι όταν έμαθα τη βράβευσή, αισθάνθηκα στην αρχή μια ζωηρότατη χαρά. Πάντα, βλέπετε, ο άνθρωπος εγωίστης, θεωρεί το έργο του ως το καλύτερο απ' όλα και πάντα χαιρέσει όταν βλέπη και τους άλλους να το αναγνωρίζουν. 'Αλλά η χαρά μου αυτή δεν έδασταξε, παρά ως τη στιγμή, που πήγα στο 'Ωδειό να πάρω το βραβείο μου. 'Εκει οι καλοί κι' ευγενικώτατοι άνθρωποι μ' έγέμισαν συγχαρητήρια και... χαρτονομίσματα. Μου έδωσαν τρεις δολάριας χιλιάδες δραχμές! Θα πητε: αυτός δεν ήταν ένας λόγος για να μεγαλώση ακόμη η χαρά μου; Ναι, ίσως, άλλα τι να σας κάμω, που έκαινη άκριδώς τη στιγμή μου ήλθε, χωρίς να τδ θέλω βέβαια, η άμφιβολία αν μου άξιζαν πραγματικώς αυτά τα χρήματα κι' αν είχα όλο το δικαίωμα να τα πάρω; 'Εδώ σας θέλω!

Τα πήρα, ευχαρίστησα, έφυγα και... εξακολούθησα ακόμη νάμφιβάλλω και να συλλογιέμαι: Γιατί μου έδωσαν τόσες χιλιάδες δραχμές; Γιατί, λέει, ο μακαρής ο 'Αδερωφ έφησε στο Μουσικό και Δραματικό Σύλλογο, — αυτόν που διατηρεί και το 'Ωδειό 'Αθηνών, και το Πειραϊκό 'Ωδειό, και το θέατρο του 'Ωδείου κτλ., — ένα γενναίο κληροδότημα κι' όρισε να παίρη κάθε χρόνο από τους τόκους το ανάλογο ο συγγραφέας του καλύτερου θεατρικού έργου ή ο συνθέτης του καλύτερου μουσικού. Οι «Φοιτηταί» μου ήταν το καλύτερο του 1919. Άρα δικές μου οι τρεις χιλιάδες. — Ναι, μα ήταν πραγματικώς το καλύτερο; Μπορώ να είμαι βέβαιος εγώ, πως οι κριτές δεν

έκαμαν λάθος ή πως άλλοι τρεις, στη θέση τους, δεν θα έβραβευαν έξαιρέτα, αντί των «Φοιτητών», τη «Φαίδρα» του Προβλεγγίου, ή «Της 'Ομορφιάς τής Μάγιας» του κ. Α. Λάρμη, ή τη «Φλόγα» των κ.κ. Κοκκίνου-Μελιά;... Βέβαια, τη στιγμή που, καλά ή κακά, οι τρεις κριτές έπρωτίμησαν καμψηφεί τους «Φοιτηταί», το βραβείο, νομικώς, τυπικώς, είναι δικό μου. Είναι όμως και ουσιαστικώς; Για να πεισθώ γι' αυτό, πρέπει πρώτα να πεισθώ πως η απόφαση των κριτών είναι όρθη απόλυτως και πως δεν άδικεί ούτε τον Προβλεγγίιο, ούτε τον Λάρμη, ούτε τον Μελιά, ούτε κανένα απ' όσους έδωσαν έργο το 1919. 'Αλλά πως θα πεισθώ; Κι' οι κριτές άνθρωποι είναι, και κάθε άνθρωπος μπορεί στην κρίση του νάχη λάθος. Ψέμματα;

Θα πητε: 'Εχω και την κρίση του κόσμου. Οι «Φοιτηταί» έκαμαν περισσότερες παραστάσεις απ' όλα τα έργα του 1919 κι' είχαν τη μεγαλύτερη επιτυχία. Ναι, αυτό είναι γεγονός, μου τδ λένε οι «άψευδεις αριθμοί» και δεν μπορώ να μη τδ παραδεχθώ. 'Αλλά δεν σημαίνει τίποτα απόλυτως! Δεν ύκρχει όρος στον 'Αδερωφείο που να λέη, ότι βραβεύεται το έργο που παιχθηκε τις περισσότερες φορές. Βραβεύεται το καλύτερο. Κι' ένα έργο που παιχθηκε πέντε δέκα φορές, — δεν λέω πάλι να έπασε από την πρώτη βραδιά, — μπορεί να είναι πολύ καλύτερο, πολύ ανώτερο από ένα άλλο, που παιχθηκε είκοσι, τριάντα, πενήντα. Δεν μου μένει λοιπόν, για να πεισθώ ότι οι κριτές, έκριναν καλά, παρά... η δική μου ιδέα για τδ έργο μου, — ή ματαιοδοξία δηλαδή κι' ο εγωισμός του ανθρώπου, που όλα τα δικά του τα νομίζει τέλεια. 'Ε, όχι! Στόν αυτοθαυμασμό μπορεί να στηρίζεται κανείς, για παρηγορία, όταν δεν τδν βραβεύουν, αλλά όταν τδν βραβεύουν;

Είναι η πρώτη φορά στη ζωή μου, — φιλολογική ζωή τριάντα χρονών, — που παίρηω ένα βραβείο. 'Αλλά μου φαίνεται, ότι τις ίδιες σκέψεις θα έκανα κι' οι έδεις άμφιβολίες θα μου γεννιούνταν, αν ήταν κι' η δεκάτη. Από τους εκδότες των βιβλίων μου, από τδ θέατρα που παίρουν τδ έργα μου, πήρα ως τώρα πολύ μεγαλύτερα ποσά κι' από τδ μεγάλο βραβείο του 'Αδερωφείου. Για τούς ίδιους τούς «Φοιτηταί», π: χ:, αν τδ 'Ωδειό μου έδωσε τρεις χιλιάδες, ή «Εταιρεία του 'Ελλ. Θεάτρου» που τούς παίζει, μου έδωσε ως τώρα πέντε. 'Αλλάς τόσες μου έμέτρησε ο εκδότης μου για τδν «Πόλεμο». 'Αλλά ποτέ, ποτέ δεν μου γεννήθηκε η άμφιβολία αν τδ χρήματα αυτά μου άνηκουν. 'Ω, αυτά μάλιστα, είναι δικά μου! Είναι τδ ποσοστό μου από κάθε αντίτυπο του βιβλίου μου, τδ ποσοστό μου από κάθε εισιτήριο θεάτρου, όταν παίζεται έργο μου. Είναι τδ χρήματα που μου δίνει ο κό-

σμος, χωρίς διαγωνισμό, χωρίς κριτές, χωρίς όρους. Είναι η άμοιβή του κόπου μου, τής εργασίας μου. Δεν μου γεννούν καμιά τήψη, δεν μου υποβάλλουν καμιά ματαιοδοξία, μου παρέχουν απλώς τδ μέσα να ζω και να εργαζόμαι. Είναι ο μισθός του εργατή, είναι τδ χρήματα τάγιασμένα από τδν είμο ιδρώτα. Κι' ούτε σκία ύποψίας έτι άδικω κανένα όταν τδ παίρνω! 'Ενώ τδ βραβείο, τδ χρηματικό βραβείο — νός Διαγωνισμού, 'Α, αυτό διαφέρει πολύ...

'Αν έβγαζε τώρα τδ συμπέρασμα, ότι δεν έπρεπε να γίνονται φιλολογικοί, πνευματικοί Διαγωνισμοί με χρηματικά βραβεία, θα έβγαζε ένα συμπέρασμα τολμηρό κι' ίσως παράλογο. Χρειάζονται κάποτε κι' αυτοί, άλλως τε τούς επιβάλλει ή παγκόσμια συνήθεια. Θέλησα όμως να σας δείξω, ότι απ' όλα τδ χρηματικά βραβεία, τδ περισσότερο άξιζε ή κανονική άμοιβή τής εργασίας του πνευματικού εργατή, ή ανάλογη με τήν χρησιμότητά του και με τήν άξία του, και 'ς αυτό, μου φαίνεται, δεν έχω άδικο.

Σας άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΧΩΡΙΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΗΕCΤΟΡ ΜΑΛΟΤ [Βραβευμένο από τήν Γαλλ. 'Ακαδημία]

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕ'. (Συνέχεια)

Ο πατέρας μου είχε βγή στην άποθήκη κι' είχε ανοίξει γρήγορα κι' άθόρυβα τήν πόρτα του δρόμου. Κι' άρα μπήκαν δυο άνθρωποι, φορτωμένοι στους ώμους με κάτι δέματα βαρέα, τήν ξανάκλεισε με τδν ίδιο τρόπο.

Έφερε τότε τδ δάκτυλό του στα χείλη και με τάλλο χέρι, που κρατούσε ένα κλεφτοφάναρο, τούς έδειξε τάμαξι όπου κοιμόμαστε. Αυτό έσημεινε βέβαια πως δεν έπρεπε να κάνουν θόρυβο για να μη μάς ξυπνίσουν.

Με συγκίνησε αυτή ή έγνοια του πατέρα μου και βούλησε να τού φωνάξω πως δεν ήταν ανάγκη νάνησυχί για μένα, άρα τδν κοιμόμουν, συλλογίσθηκα όμως τδ Ματτία, που θα είχε ίσως άποκοιμηθί, και σάπασα.

Ο πατέρας μου βοηθήσε τούς δυο εκείνους ανθρώπους να ξεφορτώσουν τδ δέματά τους, έπειτα έφυγε μιά στιγμή και ξαναγύρισε με τή μητέρα μου. 'Όσο έλειπε, οι άνθρωποι είχαν ανοίξει τδ δέματά τους. Το ένα ήταν γεμάτο τριπία πανί, τδ άλλο είχε όλο μάλλινα πλεκτά: τζιπούνια, πανταλόνια, κάλτσες, γάντια. Τότε κατάλαβα εκείνο, που στην αρχή μ' έκανε νάπορήσω: οι άνθρωποι αυτοί ήταν έμποροι κι' ήλθαν να πουλήσουν στους γονείς μου τδ έμπορεύματα τους.

Ο πατέρας μου έπαιρνε κάθε πράγμα,

τδ κοιτάζε καλά στο φως του φαναριού και τδδινε στη μητέρα μου, που μ' ένα φαλλιάκι έκοβε τις ετικέτες και τις έβαζε στην τσέπη τής.

Αυτό μου φάνηκε παράξενο, άλλα κι' ή όρα ακόμη που είχαν διαλέξει γι' αυτή τή δουλειά, με φαινόταν παράξενη έπισης.

Ο πατέρας μου, ανή εξέταζε όλοένα τδ πράγματα, έλεγε και μερικά λόγια, σιγά-σιγά, στους ανθρώπους που τδ είχαν φέρει. 'Αν ήξερα αγγλικά, ίσως θά τάκούγα, αυτά τδ λόγια, άλλα δεν καλακούει κανείς, ό,τι δεν έννοει, μόνο τις λέξεις με πόμπ (bob) και πόλιςμαν (policeman), που είπαθήκαν πολλές φορές, τις πήρε τ' αυτό μου.

Άρα τελείωσε ή προσεκτική αυτή εξέταση των έμπορευμάτων, οι γονείς μου κι' οι δυο άνθρωποι έφυγαν από τήν άποθήκη και μπήκαν στο σπίτι. 'Ηταν φανερό πως πήγαιναν μέσα να κανονίσουν τούς λογαριασμούς τους.

Τριγύρω μας έγεινε πάλι σκουτάδι.

Θέλησα τότε να πείσω τδν εαυτό μου πως τίποτα φυσικώτερο απ' ό,τι είχα ιδί προόλγιο: άλλα, μ' όλη μου τήν καλή θέληση, δεν τδ κατάφερα. Γιατί, έλεγα, οι άνθρωποι αυτοί δεν μπήκαν στο σπίτι των γονέων μου από τήν αλλη τού Κόκκινου-Λέοντος; Γιατί μιλούσαν γι' άτυνομία σιγά-σιγά, σά να φοβόνταν μην τούς άκούσουν απέξω; Γιατί ή μητέρα μου έκοβε τις ετικέτες από τδ πράγματα που άγόραζε;

Οι άπορίες αυτές δεν ήταν βέβαια κατάλληλες για να με αποκοιμίσουν και, επειδή δεν είρωνα τή λύση τους, προσπάθησα να τις διώξω απ' τδ νού μου. Μα τού κάκου!

Υστερ' από λίγο είδα πάλι τδ φως ή πλημμυρίχη τάμαξι και ξανακοίταξα επ' τδ παραθυράκι. 'Αλλ' αυτή τή φορά είχα κάνει φυσικώτατα για να ιδώ και να μάθω. Τώρα έλεγα πως δεν έπρεπε να κοιτάξω κι' όμως κοιτάξα, έλεγκως καλλότερο βέβαια θάταν να μη μάθω, κι' όμως ήθελα να ιδώ.

Ο πατέρας μου κι' ή μητέρα μου ήσαν μόνοι. Κι' ενώ ή μητέρα μου έκανε γρήγορα δυο δέματα με τδ πράγματα που είχαν φέρει, ο πατέρας μου σκούπιζε βιαστικά μιάν άκρη τής άποθήκης. 'Από τδ ξερό χόμα που σήκωνε ή σκούπα, φάνηκε σε λίγο μιά καταπακτή. Τήν άνοιξε και, καθώς ή μητέρα μου είχε τελείωσε τδ δόσιμο των πραγμάτων, τδ κατέβασε από τήν καταπακτή

έκείνη σ' ένα ύπόγειο, που δεν έδλεπα τδ βάθος του, ενώ ή μητέρα μου τδ έφραγγε με τδ κλεφτοφάναρο.

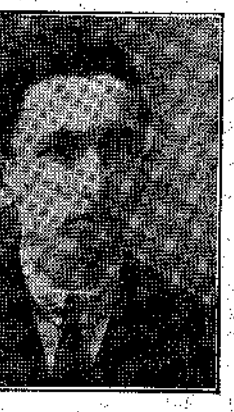
Άρα κατέβηκαν τδ δυο δέματα, ο πατέρας μου ανέβηκε, έκλεισε τήν καταπακτή και, με τή σκούπα του, ξανάριξε άπάνω στο σκέπασμά τής τδ χόμα που είχε σηκώσει. Άρα τελείωσε κι' αυτή ή εργασία, μού ήταν άδύνατο να διακρίνω πού ακριβώς βρισκόταν ή καταπακτή. Γιατί άπάνω στο χόμα σκούπισαν κι' οι δυο άχαρα, όπως ήταν σκορπισμένα σ' όλο τδ πάτωμα τής άποθήκης. Και βγήκαν.

Τή στιγμή που έκλειναν σιγά τήν πόρτα του σπιτιού, μού φάνηκε πως ο Ματτίας κουνήθηκε στο κρεβάτι του, σά να ξανάριχνε τδ κεφάλι του στο μαξιλάρι.

Είχε σηκωθεί λοιπόν κι' αυτός κι' είχε ιδί όσα έγειναν έξω;

Δεν έτόλμησα να τδν ρωτήσω. Δεν μ'

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ ΕΙΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΣΕΒΕΝΤΖΟΣ 'Εν 'Αθήναις. Α' Βραβείον 177, 179 και 180 Διαγωνισμοῦ Δύσεων Πνευματικῶν Ἀσκήσεων.

ΦΡΕΝΤΟΣ 'Εν 'Αθήναις. Α' Βραβείον 177ου και 178ου Διαγωνισμοῦ Δύσεων Πνευματικῶν Ἀσκήσεων.

Τότε σηκωθήκαμε. Ο Ματτίας δεν με ρώτησε αν κοιμήθηκα καλά, ούτε εγώ τού έκαμα καμιά έρώτηση. Και κάθε φορά που με κοιτάζε, γύριζα τδ μάτια μου άλλου.

Μπήκαμε στο σπίτι, μα δεν βρήκαμε ούτε τδν πατέρα μου, ούτε τή μητέρα μου. Ο παππούς καθόταν στην πολυθρόνα του, μπροστά στη φωτιά, σά να μην είχε κουνηθί από χθέσι, κι' ή με γάλη μου αδελφή, που τήν έλεγαν 'Ανα, σκούπιζε τδ τραπέζι, ενώ ο μέγας μου αδελφός, ο 'Αλλεν, έσάρωνε τήν κάμαρα.

Έκαμα να τούς βοηθήσω, άλλα εξακολούθησαν τήν εργασία τους χωρίς να μου μιλήσουν καθόλου.

Πήγα τότε στον παππού, άλλα δεν μάφησε να τδν πλησιάσω: μ' ένα «κχιχι», σάν τδ χέσειν, μουκόψε τή σόρα.

— Ρώτησέ τους, είπα στο Ματτία, τί όρα θα ιδώ σήμερα τδν πατέρα μου και τή μητέρα μου.

Ο Ματτίας έκαμε ό,τι τού είπα, κι' ο παππούς μου, άκούωντας να τδ μιλούβ ανγγλικά, μαλάκωσε λιγάκι, ή φυσιογνωμία του έχασε τή φοβηρή τής εκείνη άκαμψία και φάνηκε πρόθυμος νάποκριθί.

— Τί λέει; ρώτησα.

— Πώς ο πατέρας σου βγήκε και θα λείψη όλη τήν ήμέρα, πως ή μητέρα σου κοιμάται και πως μπορούμε να πάμε να περπατήσουμε.

— Αυτό μόνο είπε; ρώτησα, γιατί ή μετάφραση τού Ματτία μού φάνηκε πολύ σύντομη.

Ο Ματτίας στενοχωρήθηκε.

— Δεν ξέρω, είπε, αν κατάλαβα καλά και τάλλα.

— Πές μου ό,τι κατάλαβες.

— Μού φαίνεται πως είπε... νά, πως αν βρούμε καμιά καλή ευκαιρία έξω, δεν πρέπει να τήν αφήσουμε, κι' έπειτα έπρόσθεσε, — γι' αυτό είμαι βέβαιος: «Νά ξέρης καλά και να θυμάσαι πως ο έξυπνος πρέπει να τή εις βάρος των κουτών».

Ο παππος μου παραχολούθησε κι' έμάντευε βέβαια τήν εξήγηση τού Ματτία, γιατί με τδ τελευταία αυτά λόγια, έκαμε με τδ γερό χέρι του ένα κίνημα σά νάχωνε κάτι στην τσέπη του και συγχρόνως έκλεισε τδ ένα μάτι.

— Πάμε, είπα στο Ματτία.

Αυτ' τρεις ώρες περπατήσαμε στα περικόρα τού Κόκκινου-Λέοντος.

(Έπεται συνέχεια)

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΟΠΤΑΣΙΕΣ

Κοιμήθηκε το κύμα... Και το φεγγάρι νύσταζε μέσα στην ήσυχιά...

Το κύμα είναι στον ύπνο του ακόμα βαθύμηνον... Και το φεγγάρι στο βουνό πήγε να κοιμηθεί...

Ο κύμας είναι αποκοσμημένος πιά; Τό κύμα τώρα ξάπνησε και κάτω φουρτίζει...

Κάνεται μέσα έχει. Και μένει ή ζημιά και πάλι 'Ακίνητη στο ροδίνο φως που κρυφά τη ραίνει.

Ποιος ήταν και τι ζήτησε τη νύχτα στο άσπρογάλι...

ΑΡΧΙΛΟΧΕΙΑ

ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ

— Θεούλη μου, γιατί μ' έκαμες τέτοιον; τριπέλη, χαμένονε... Όλοι έτσι με φρονάζουν και ε κ' ε...

'Εγγονας στα ελληνικά; στα γαλλικά; στα λατινικά; Έκφραση; Ιστορία; γλώσσες; Νά μην κοιτάξω...

Ο ΚΡΙΝΟΣ

Πέρασαν οι νεροποντές καινού ψυχρού χειμώνα κοπριά λίγη απόμεινε στην άκρη κει στο ρέμα...

Καλώς διαβάτης πέρασε τον άσπρον ειδη κρύον. Τη θέση του λυγρήτικας και τούτες: 'Εγώ σου δίνω καθαίο χόμ' απόκριστο...

ΡΟΔΙΑ-ΡΟΙΑ

Στην αυλή του σπιτιού μας, — που σπιτιού όσον έχω όλες τις γλυκάς αναμνήσεις...

— Εξυπνος όμως διάβολος, κερά μου! Τετραπέλατο παιδί... Είδες όμως να πάρη κατώς τον άριστο σχολειό;

ροδιά μας! Χωρίς να το θέλω, έπήρα σε αντίπαδη τη λέξη...

ΠΕΣ ΠΩΣ ΕΙΝΑΙ...

Πρόσωπα: Γάργος (1 χρονών) Νίκος (10 χρονών) αδελφία.

Γάργος: — Νίκο, πάρε τα πόδια σου, θέλω να σημαδέψω με τη μπύλια μου.

ΡΥΔΑΚΙ

'Εκει στο δάσος, στα πλατάνια άναψα, περνώ ένα ρυδάκι: άστέρντο, καθαίο, δεοσερό και μουσικώτατο νεράκι.

ΤΙ ΝΑ ΠΡΑΨΩ

'Αποφάσισα κι' εγώ να γράψω κάτι σήμερα γιά την Σ. Σ. Σ. 'Αλλά δεν έχω τί έχω...

δέν βαριέστε! Οι ιδέες μου, σκέψεις μου, είναι όλες άνω κάτω...

ΤΟ ΑΣΤΡΟ

Και γάτο πάλι ζητώντας της γάβριτας μου να ξεγέλαση τις φρονιμασμένες σκέψεις...

ΑΠΟ ΤΩΝ «ΚΟΚΚΙΝΟΤΡΙΧΑ»

— Όταν κανέναν έξνος φούληρη τό 'Α λ μ κ ο υ με τις φουγραφίες της οικογενείας...

Ο ΛΥΚΟΣ ΚΙ' Ο ΚΥΛΟΣ

'Ενας λύκος, δεν ξέρω πώς, βρε φίλο ένα σκύλο. Πήγαιναν μαζί και συνομιλούσαν με ειλικρίνεια...

ΤΑ ΤΡΙΑ ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

ΤΟΥ ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ: Περιεχόμενα 'Ηλιο, (τέσσερα μεγάλα διηγήματα) δραχ. 5

ΥΠΟΜΝΗΣΙΣ

Παρακαλούνται οι Συνδρομηταί, των οποίων έληξεν ήδη ή συνδρομή...

ΤΕΜΠΕΛΙΑ

— Μά πώς κάνεις έτσι; τον ρώτησε ή σκόλος. Γιατί τόση άνησυρία...

ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΠΝΕΥΜΑ

Στό ξενοδοχείο. Τό γκαρσόνο: — Τι θά πείτε, Ο Νίκο; — Ένα κατάλογο...

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΑΛΑΣΕΩΣ»

ΑΙΔΑ την Σελίδα Συνεργασίας σας είπα προχθές ότι αυτός τους δύο μήνες...

ΥΠΟΜΝΗΣΙΣ

Παρακαλούνται οι Συνδρομηταί, των οποίων έληξεν ήδη ή συνδρομή...

189ος ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΛΥΣΕΩΝ

των Πνευματικών 'Ασκήσεων της 3ης Τριμητίας του 1920, ήτοι όσων θά δημοσιευθούν εις τό φύλλα 'Ιουνίου, 'Ιουλίου και 'Αυγούστου.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΑΛΑΣΕΩΣ»

ΑΙΔΑ την Σελίδα Συνεργασίας σας είπα προχθές ότι αυτός τους δύο μήνες...

ΥΠΟΜΝΗΣΙΣ

Παρακαλούνται οι Συνδρομηταί, των οποίων έληξεν ήδη ή συνδρομή...

189ος ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΛΥΣΕΩΝ

των Πνευματικών 'Ασκήσεων της 3ης Τριμητίας του 1920, ήτοι όσων θά δημοσιευθούν εις τό φύλλα 'Ιουνίου, 'Ιουλίου και 'Αυγούστου.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΑΛΑΣΕΩΣ»

ΑΙΔΑ την Σελίδα Συνεργασίας σας είπα προχθές ότι αυτός τους δύο μήνες...

ΥΠΟΜΝΗΣΙΣ

Παρακαλούνται οι Συνδρομηταί, των οποίων έληξεν ήδη ή συνδρομή...

189ος ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΛΥΣΕΩΝ

των Πνευματικών 'Ασκήσεων της 3ης Τριμητίας του 1920, ήτοι όσων θά δημοσιευθούν εις τό φύλλα 'Ιουνίου, 'Ιουλίου και 'Αυγούστου.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΑΛΑΣΕΩΣ»

ΑΙΔΑ την Σελίδα Συνεργασίας σας είπα προχθές ότι αυτός τους δύο μήνες...

